

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1495/2020
19.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Драгана Травице, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1521/18 од 21.05.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 170/2019 од 16.10.2020. године, у седници већа одржаној 19.01.2021. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1521/18 од 21.05.2019. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 170/2019 од 16.10.2020. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 1) и тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1521/18 од 21.05.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело као и меру безбедности обавезног лечења алкохоличара, у смислу члана 84. КЗ, која ће се извршити на слободи и не може трајати дуже од две године, а уколико се окривљени без оправданих разлога не подвргне лечењу на слободи или лечење самовољно напусти, суд ће одредити да се мера принудно изврши у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи. Окривљени је обавезан да суду и Основном јавном тужиоцу у Новом Саду накнади трошкове кривичног поступка док је ослобођен од плаћања паушала.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 170/2019 од 16.10.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА и потврђена првостепена пресуда.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. и члана 483. став 1. и 3. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Драган Травица, поднео је захтев за заштиту законитости „због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1); 439. тачка 1) и 2) и члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП све у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев као основан, те да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, уз образложење да је окривљени, због догађаја који се десио 29.03.2017. године, правноснажно осуђен пресудом Прекршајног суда у Новом Саду Пр 4057/17 од 16.04.2018. године те да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена повреда начела *ne bis in idem* прописаног чланом 4. ЗКП, чланом 33. став 8. и чланом 34. став 4. Устава Републике Србије, те Протоколом број 7. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Врховни касациони суд напред изнете наводе, браниоца окривљеног, оцењује као неосноване имајући у виду да се према чињеничним описима датим у изрекама пресуда: Прекршајног суда у Новом Саду Пр 4057/17 од 16.04.2018. године и Основног суда у Новом Саду К 1521/18 од 21.05.2019. године ради о два засебна, одвојена догађаја, са различитим кажњивим радњама у оквиру истог угоститељског објекта, током исте вечери 29.03.2017. године, при чему радње извршења нису предузете према истим оштећеним лицима, с`обзиром на то да је у прекршајном предмету оштећено лице ББ - власник предметног угоститељског објекта, у односу на кога је и извршена радња прекршаја из области јавног реда и мира, док су у кривичном предмету, у вези догађаја који је након тога уследио оштећена овлашћена службена лица МУП РС ПУ Нови Сад, ВВ и ГГ према којима је и могло бити извршено кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности. Из наведених разлога, Врховни касациони суд је нашао да се радило о два потпуно одвојена догађаја те да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом браниоца окривљеног, имајући при томе у виду и детаљне разлоге првостепеног суда дате на страни 11 и 12 побијане пресуде.

Такође, поднетим захтевом браниоца окривљеног АА се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер према ставу одбране, оно што се оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Новом Саду окривљеном ставља на терет и оно због чега је окривљени изреком првостепене пресуде оглашен кривим није кривично дело, јер описане радње, у наведеним актима, се не могу подвести под законски опис напада или ометања у смислу Закона о јавном реду и миру.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване имајући у виду да је одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру прописано да предметно

кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности чини: ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежног органа у вршењу службене дужности.

Из чињеничног описа радњи извршења предметног кривичног дела произлази да су овлашћена службена лица МУП РС ПУ Нови Сад приликом обављања службене дужности затражили на увид личну карту од окривљеног, ради провере и утврђивања идентитета, када се окривљени оглушио на њихов захтев уз псовке и претње изречене повишеним тоном „пи.ке једне пандурске, је.ем ли вам маму, пушите ми ку.ац, све ћу вас побити; убићу вас, је.ем ли вам маму пандурску, сви сте ви ДД го.на а и он је; видећете ви ко сам ја“, и пошао од стола за којим је седео ка излазу баште локала оглушивши се и о наређење да се заустави и стави руке у положај за везивање ..., те је наведеним радњама извршио алтернативно прописане радње из члана 23. став 1. ЗЈРМ - у виду вербалне претње да ће напасти и - ометања службеног лица у вршењу службене дужности прописане Законом о јавном реду и миру, када се оглушио о наређења да се заустави и стави руке у положај за везивање. Дакле, Врховни касациони суд налази да се у радњама окривљеног стичу сва, како објективна обележја - која се односе на наведене радње извршења тако и субјективна обележја - која се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, која представљају законска обележја предметног кривичног дела.

Самим тим, овај суд налази, да су неосновани и наводи у поднетом захтеву, браниоца окривљеног, да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона - члан 439. тачка 2) ЗКП уз образложење да је предметно кривично дело извршено изговарањем одређених речи које се могу окарактерисати једино као увреда, а пошто је ступањем на снагу Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016 дана 05.02.2016. године) декриминализовано ометање службеног лица у вршењу службене дужности извршено вређањем то је окривљени, по ставу одбране, једино могао извршити прекршај из члана 22. истог закона.

Дакле, Врховни касациони суд налази да су неосновани и напред изнети наводи којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП.

Наводима, у захтеву браниоца да је чињенични опис радње извршења предметног кривичног дела, у изреци првостепене пресуде само паушално одређен, без образложења, и без позивања да бланкетну норму из Закона о полицији која „једноставно не постоји“ се, по налажењу овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, која не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране браниоца окривљеног у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног подноси и због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, при чему у образложењу не наводи због чега сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда закона.

Како Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП, те како је бранилац окривљеног у захтеву само истакао

повреду из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, не дајући разлоге због којих сматра да је побијаним одлукама учињена наведена повреда, Врховни касациони суд је оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, нема законом прописани садржај (члан 484. ЗКП).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић